

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžr/1/2012
Identifikačné číslo spisu:	8008201058
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8008201058.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcov 1. Poľovníckeho združenia SKALA Mestisko, IČO: 36 154 229, Mestisko, 2. Q., bytom V., 3. W., bytom V., 4. B., bytom B. a 5. B., bytom V., všetkých zastúpených JUDr. Dušanom Maruščákom, advokátom so sídlom v Stropkove, Hrnčiarska 1619/42, proti žalovanému Obvodnému lesnému úradu v Prešove, Masarykova 10, Prešov, za účasti Družstva Rovnosť Mestisko, IČO: 31 687 229, zastúpeného JUDr. Dušanom Mackom, advokátom so sídlom v Poprade, Mnoheľova 840/8, a Slovenského pozemkovému fondu Bratislava, so sídlom Búdková 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 08/00222-FA z 28. júla 2008, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/65/2008-299 zo 07. júla 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/65/2008-299 zo 07. júla 2011 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť v 1. až 5. rade náhradu trov odvolacieho konania vo výške 379,39 eura, k rukám JUDr. Dušana Maruščáka, advokáta v Stropkove, Hrnčiarska 1619/42, do troch dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 08/00222-FA z 28. júla 2008, v spojení s rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Stropkove č. 67-3/2004 zo 14. júna 2004 a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcom trovy konania vo výške 2615,14 eura.

Obvodný lesný úrad Stropkove rozhodnutím č. 67-3/2004 zo 14. júna 2004, rozhodol podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 23/1962 Zb.“ alebo „zákon o poľovníctve“), o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva, predmetom ktorej je nájom výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Skala. Vyššie označeným rozhodnutím žalovaný ako odvolací orgán, zamietol odvolanie žalobcov proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd tak rozhodol po tom, čo jeho predchádzajúci rozsudok v danej veci bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 5Sžo/45/2010 zo 07. decembra 2010 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Krajský súd súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vyporiadajúc sa s námietkami žalobcov svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že postupom Obvodného lesného úradu v Stropkove, ktorí so žalobcami ako účastníkmi konania nekonali, došlo k porušeniu subjektívnych procesných práv žalobcov, pretože nemohli realizovať svoje práva upravené v § 33 ods. 1, 2 zákona o správnom konaní. Žalobcovia boli obratí o možnosť v rámci prebiehajúceho prvostupňového správneho konania vznášať rôzne námietky a dôkazy v súvislosti s uznaným poľovným revírom, ktoré však súd nemôže v odôvodnení rozhodnutia prejudikovať. Mohlo ísť aj o také návrhy, na základe, ktorých by musel správny orgán prvého stupňa konanie prerušiť, tak ako to upravuje § 29 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalovaných, že žalobcom neprislúchalo postavenie účastníka správneho konania, a to vzhľadom na to, že ide o poľovný revír v ktorom sú žalobcovia v 2. až 5. rade vlastníckymi poľovnými pozemkami a žalobcovia v 1. rade postavenie účastníka správneho konania vyplýva z ustanovenia § 14 správneho poriadku, pretože účastníkom konania môže byť aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak. Ak správne orgány boli toho názoru, že žalobcom v 1. až 5. rade nepatrí postavenie účastníka správneho konania, potom v správnom konaní mali vydať osobitné procesné rozhodnutia vo vzťahu k účasti v správnom konaní, s touto otázkou sa v ňom vysporiadať a až potom pokračovať v konaní vo veci schválenia nájomnej zmluvy.

Podľa krajského súdu z obsahu administratívneho spisu je bez pochybností, že žalobcovia v 1. až 5. rade boli účastníkmi správneho konania, a teda majú aktívnu legitímáciu na podanie žaloby. Správne orgány boli v preskúmanej veci povinné aplikovať správny poriadok, a to formou rozhodnutia, pretože zákon o poľovníctve v prechodných a záverečných ustanoveniach nevylúčil, že na toto konanie sa nevzťahuje zákon o správnom konaní. Z logiky veci ani nevyplyva, že by vo vzťahu k ustanoveniu § 16 zákona o poľovníctve bola vylúčená aplikácia správneho poriadku a z ustanovenia § 16 ods. 4 písm. e/ a f/ zákona o poľovníctve jednoznačne vyplýva, že príslušný správny orgán vo veci rozhoduje formou rozhodnutia. Za vadu konania majúcu za následok nezákonnosť rozhodnutia podľa § 250i ods. 3 OSP krajský súd považoval predovšetkým skutočnosť, že správne orgány sa s otázkou či výkon práva poľovníctva bol postúpený nájomnou zmluvou subjektu, tak ako to upravuje zákon o poľovníctve v § 14 ods. 3 dôsledne nevyporiadal. Argumentácia prvostupňového správneho orgánu je podľa názoru krajského súdu nedostatočná, keďže tento neodôvodnil, na základe akej správnej úvahy dospel k záveru, že účastník konania Družstvu Rovnosť Mestisko môže výkon práva poľovníctva realizovať prostredníctvom tretieho subjektu.

Krajský súd zistil, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané dňa 14. júna 2004, pričom pre súd je rozhodujúci skutkový stav v čase vydania rozhodnutia, avšak stanovby poľovníckeho občianskeho združenia „ROBERT“ boli schválené až dňa 31. októbra 2004. V tejto súvislosti poukázal aj na tú skutočnosť, že zákon o poľovníctve v § 16 ods. 3 upravuje, že poľovnícke združenie nesmie postúpiť inému výkon práva poľovníctva v poľovnom revíri, ani jeho časti, čo platí aj pre inú právnickú osobu.

V súvislosti s námietkami žalobcov o vylúčení odkladného účinku odvolania krajský súd poukázal na tú skutočnosť, že podľa § 55 ods. 3 správneho poriadku sa proti rozhodnutiu o vylúčení odkladného účinku nemožno odvolať.

Správne orgány sa podľa názoru krajského súdu v odôvodnení rozhodnutí nevysporiadali s otázkou poverenia členskej schôdze družstva Rovnosť z 13. apríla 2003 na uzavretie zmluvy so Slovenským pozemkovým fondom Bratislava, ktorá bola predmetom schvaľovania orgánmi štátnej správy, tak ako namietajú žalobcovia.

Na základe vyššie uvedených zistení dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov vo vzťahu ku skutočnosti, či družstvo Rovnosť Mestisko verejné kritéria subjektu na uzavretie nájomnej zmluvy po postúpení výkonu práva poľovníctva a za vadu konania považuje aj nemožnosť realizácie práv žalobcov podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku na základe čoho napadnuté správne rozhodnutia zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Správnym orgánom uložil, aby umožnili účastníkov konania realizovať svoje práva tak, ako to upravuje zákon o

správnom konaní, vporiadali sa s otázkou, či družstvo Rovnosť Mestisko spĺňa kritéria subjektu na uzavretie nájomnej zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva v súlade so zákonom č. 23/1962 Zb., rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnili podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a žalobcom, ktorí mali v konaní úspech, priznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že prvostupňový súd sa neriadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeného v rozhodnutí sp. zn. 5Sžo/45/2010 zo 07. decembra 2010. V rozsudku (správne uznesení) najvyššieho súdu a podľa žalovaného uvádza, že odpoveď na otázku, či odôvodnenie súdneho rozhodnutia možno považovať za zodpovedajúce zákonu, nezávisí na jeho rozsahu, ale predovšetkým na tom, do akej miery sa v ňom súd vysporiada s relevantnou argumentáciou a dôkazmi, ktoré v danej veci navrhujú účastníci konania. Vzhľadom na vyššie uvedené, nemal krajský súd objektívne inú možnosť, len rozhodnúť rovnako ako prvý raz a pokúsiť sa odôvodniť svoj rozsudok tak, aby mu porozumel aj najvyšší súd. Iný záver, za nezmeneného skutkového a právneho stavu nie je možný, čo vyplýva aj z rozhodnutia najvyššieho súdu, podľa ktorého nie je príčinou zrušenia rozsudku krajského súdu jeho vecná nesprávnosť, ale jeho nedostatočné odôvodnenie, pričom vecná nesprávnosť vytykávaná nebola.

Ďalej mal za to, že ak krajský súd aj najvyšší súd zhodne uviedli, že žaloba neobsahuje tvrdenie, že žalobcovia boli na svojich právach ukrátení rozhodnutím správneho orgánu a uvedený nedostatok sa už nedal odstrániť, potom postup krajského súdu podľa § 247 ods. 1 OSP nie je možný a krajský súd mal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Podľa názoru žalovaného je nesprávny záver, že účastníkmi konania o schválení zmluvy po postúpení výkonu práva poľovníctva sú aj vlastníci pozemkov na ktorých sa bude výkon práva poľovníctva realizovať. Schválením tejto zmluvy neboli žalobcovia ukrátení na žiadnych svojich právach, a táto zmluva by bola schválená bez ohľadu na to aký by mali žalobcovia k nej postoj, nakoľko na väčšinu výmery poľovného revíru malo podpísaný súhlas s prenájmom družstvo Skala Mestisko.

Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zmenil tak, že žalobu zamietne a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania, alebo zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, a z dôvodu, že rozsudok nie je preskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj účastník konania, družstvo Rovnosť Mestisko.

V odvolaní namietal, že krajský súd vytkol správne orgánu prvého stupňa nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, v dôsledku čoho sú rozhodnutia správnych orgánov nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pritom je preukázané, že sa krajský súd skutkovo aj právne sám zaoberal touto otázkou, ktorá je podstatnou hmotnoprávnou otázkou pre posúdenie veci a vyslovil k nej právny názor pričom žiadne dokazovanie na tento účel neuložil vykonať, len riadne odôvodniť rozhodnutie, potom však nič nebránilo krajskému súdu, aby sám túto pre vec podstatnú otázku posúdil a o veci meritórne rozhodol, t. j., aby vec nevracal správne orgánu len za účelom riadneho odôvodnenia rozhodnutia. V tomto smere ide podľa odvolateľa o formalizmus, odporujúci zásade materiálneho právneho štátu. Ak by aj vada konania spočívala v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, to ešte neznamená, že súd je oprávnený preskúmať napadnuté rozhodnutie, ak žalobcovia netvrdia, že boli týmito rozhodnutiami ukrátení na svojich právach.

Listinnými dôkazmi bolo nepochybne preukázané, že družstvo nezabezpečovalo výkon práva poľovníctva prostredníctvom spolku ROBERT, ale ho vykonávalo samo. To preukázala celá poľovnícka dokumentácia, ako napríklad plány chovu a lovu zveri, ustanovenie poľovného hospodára atď.. Preto argumentácia krajského súdu o nemožnosti postúpenia výkonu práva poľovníctva poľovníckym združením, je nenáležitá.

Namietal, že hoci podstatou žaloby žalobcov je to, že neboli účastníkmi v konaní pred prvostupňovým správne orgánom, žalobcovia nikdy netvrdili, že účastníkmi konania byť majú. V skutočnosti žalobcovia, keďže neboli účastníkmi konania pred prvostupňovým orgánom, sa nepochybne prvostupňového konania nezúčastnili, tak ani nemohli tvrdiť, že majú byť účastníkom konania a

prvostupňový správny orgán nemohol rozhodovať o neprednesenom tvrdení, ktorého prednesenie bolo vylúčené pre neprítomnosť osoby, ktorá ho mal predniesť. Krajský súd teda vyčíta prvostupňovému správneému orgánu vadu, ktorej sa tento správny orgán objektívne nemohol dopustiť, aj keby chcel. Vzhľadom na uvedené odvolateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

K odvolaniu účastníka družstvo Skala Mestisko sa vyjadril žalovaný tak, že sa stotožňuje s celým obsahom odvolania v plnom rozsahu.

K odvolaniam žalovaného a účastníka konania sa vyjadrili žalobcovia v 1. až 5. rade tak, že sa plne stotožnil s dôvodmi, ktoré uviedol prvostupňový súd v rozhodnutí.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril účastník družstvo Skala Mestisko považujúc odvolanie považuje za dôvodné a vecne správne. Dodal, že ani jeden zo žalobcov nebol účastníkom správneho konania o schválení nájomnej zmluvy, pretože nebol ani účastníkom tejto zmluvy. Poukázal na to, že v žalobe žalobcovia náležite neuviedli spôsob, akým boli dotknutí na svojich subjektívnych právach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného ani účastníka konania nemožno priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil nateraz žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávaní veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný

stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní správneho konania a sa zameria na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pri preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu len v na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, na zmenu ani zrušenie rozhodnutia.

K námietke žalovaného, že najvyšší súd vytýkal krajskému súdu iba nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ale nie vecnú správnosť rozhodnutia, je potrebné skonštatovať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 5Sžo/45/2010 dospel k záveru, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň vytkol správne orgánu prvého stupňa nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, keď konštatoval, že sa prvostupňový správny orgán s otázkou, či výkon práva poľovníctva bol postúpený nájomnou zmluvou subjektu tak, ako to upravuje zákon o poľovníctve, nevyporiadal a dôvody žalovaného uvedené v rozhodnutí považoval za nepresvedčivé, keď žalovaný neodôvodnil, na základe akej skutočnosti dospel k záveru, že družstvo môže výkon práva poľovníctva realizovať prostredníctvom tretieho subjektu, avšak najvyšší súd zároveň uviedol, že sám krajský súd sa s takouto dôležitou hmotnoprávnou skutkovou otázkou mal podrobne zaoberať, pričom ide o vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto právne posúdenie veci krajským súdom, ak žalobu zamietol, nemožno považovať za správne. Z uvedeného teda nie je možné vyvodzovať záver, že najvyšší súd sa stotožnil s vecnou správnosťou rozhodnutia.

Takisto neobstojí námietka žalovaného, že najvyšší súd potvrdil, že v predmetnej žalobe žalobcovia náležite neuviedli spôsob, akým boli dotknutí na svojich subjektívnych právach, nakoľko zo žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobcovia namietali, že neboli v konaní o schválení nájomnej zmluvy pribratí za účastníkov správneho konania v žalobe podanej na súd a napokon aj najvyšší súd vo svojom zrušujúcom uznesení konštatoval, že v danej veci bolo potrebné tento nedostatok posudzovať v súvislosti s ustanovením § 250i ods. 3 OSP teda, že na túto skutočnosť súd prihliadne vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie z úradnej povinnosti.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s námietkou účastníka Družstvo Skala Mestisko, ktorý namietal, že ak je rozhodnutie správneho orgánu ohľadne posúdenia nájomnej zmluvy podľa krajského súdu nepreskúmateľné, potom nič nebráni krajskému súdu, aby sám takúto otázku posúdil a meritorne rozhodol, a aby vec nevracal správne orgánu len za účelom riadneho odôvodnenia. K tejto námietke

je potrebné zdôrazniť, že úlohou súdov v správnom súdnictve je skúmať, či rozhodnutie ktoré vydal správny orgán nevybočilo z medzi a hľadísk stanovených zákonom, pričom súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správnej úvahy (§ 245 ods. 2 OSP) a v zmysle § 250i OSP, úlohou súdov v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda, či správne orgány pri riešení otázok vymedzených žalobou, rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto je právne nelogické, pri konštatovaní nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu, (ktorá okolnosť inak nie je účastníkom namietaná) požadovať, aby súd sám vec posúdil, keď nemôže na základe nepreskúmateľnosti dodatočne preskúmať správnu úvahu a posúdiť, akými závermi a právnymi úvahami sa správny orgán riadil.

Neobstoí ani námietka, že nakoľko správny orgán so žalobcami ako účastníkmi konania nekonal, títo ani nemohli vzniesť námietku v správnom konaní ohľadne doloženia, že sú účastníkmi konania, tak teda správny orgán ani nemohol posúdiť, či majú alebo nemajú byť účastníkmi konania a vydať o tom rozhodnutie. Tá skutočnosť, že krajský súd v odôvodnení rozhodnutia nesprávne formuloval porušenie práva žalobcov na účasť v správnom konaní tým, že predpokladal ich námietky, že neboli prizvaní za účastníkov správneho konania, napriek tomu, že ich reálne nemohli podať, keďže neboli predvolaní na správne konanie, nič nemení na správnom závere krajského súdu ohľadne povinnosti súdu prihliadnuť na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia podľa § 250i ods. 3 OSP aj bez námietok vznesených účastníkmi konania správnom konaní. V zmysle § 14 ods. 1 správneho poriadku je nesporné, že účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch, alebo povinnostiach priamo dotknutý, pričom je potrebné poukázať všeobecne na zákon o poľovníctve podľa, ktorého výkon práva poľovníctva patrí vlastníčkovi poľovných pozemkov, a taktiež na jeho ustanovenia ohľadne zodpovednosti subjektov pri škodách spôsobených zverou, pričom z týchto dôvodov nie je možné dôvodiť tým, že by takéto rozhodnutie nemalo vplyv na práva a zákonom chránené záujmy vlastníkov poľovných pozemkov a takto obmedziť práva vlastníkov tak, ako si vykladá uvedené ustanovenia správny orgán, pričom jednoznačne zasahuje negatívne do vlastníckeho práva vlastníkov poľovných pozemkov.

Najvyšší súd dodáva, že správne konanie v danej veci nie je ovládané koncentračnou zásadou a správne orgány sú v zmysle § 3 povinné vysporiadať sa s každou právne relevantnou námietkou účastníkov konania, pričom za takú je potrebné považovať každú námietku procesného alebo hmotnoprávneho charakteru, ktorá sa opiera o zákonné ustanovenia, alebo zistený skutkový stav. Správne orgány takto nepostupovali a popritom, že odňali žalobcom právo byť účastníkmi konania na základe vlastníckeho práva, svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili tak aby boli preskúmateľné.

Najvyšší súd nedospel k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by jeho postupom boli porušené základné práva žalovaného (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 04. mája 2010).

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu námietky vznesené v odvolaní žalovaným a účastníkom konania Družstvo Skala Mestisko neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu, ktorý o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o

zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení do 30. septembra 2013), boli zrušené krajské lesné úrady a právomoc Krajského lesného úradu v Prešove prešla na Obvodný lesný úrad Prešov, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného konal s právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného v dôsledku čoho i v záhlaví rozhodnutia došlo k úprave označenia žalovaného.

V tomto odvolacom konaní neušlo už pozornosti najvyššieho súdu, že v záhlaví rozhodnutia prvostupňového súdu došlo k chybnému označeniu účastníkov konania, keď družstvo Rovnosť Mestisko a Slovenský pozemkový fond boli chybné označení ako žalovaní v 2. a 3. rade. Táto zrejma nesprávnosť, ktorú najvyšší súd neodstránil už vo svojom zrušujúcom uznesení, však nemá vplyv na zákonnosť prvostupňového súdneho rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celkovej sume 379,39 eura, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniam z 19. septembra 2011) á 61,75 eura x 5 (pri zastupovaní piatich osôb) v režijnom paušále á 7,41 eura a náhrade DPH 63,23 eura (§ 11 ods. 4, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Náhradu trov konania zaplatí žalovaný k rukám právneho zástupcu žalobcov v zmysle § 149ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.